

Sygn. Akt XVII AmT 152/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 25 września 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmT 152/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 25 września 2018 r., Nr (...), na podstawie art. 206 ust. 1, art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1/ ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1907 ze zm.) zwanej dalej Pł, w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o wruist oraz na podstawie art. 104 § 1 i art. 268a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1257 z późn. zm.), zwanej dalej k.p.a. oraz upoważnienia Prezesa UKE nr (...) z dnia 26 kwietnia 2018 r., po przeprowadzeniu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) Sp. z o.o. (zwanym dalej Stroną), w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata 2015, 2016 oraz 2017, orzekł:

nakładam na (...) Sp. z o.o. kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 1 000,00 PLN (słownie: tysiąc złotych),
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 1 000,00 PLN (słownie: tysiąc złotych),
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 1 000,00 PLN (słownie: tysiąc złotych).

Od wyżej wymienionej decyzji powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł odwołanie, zaskarżając decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 189f §1 pkt 1 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie, polegające na uznaniu, iż nie zachodzą podstawy do odstąpienia od nałożenia kary pomimo znikomej wagi naruszenia,
2. art. 209 ust. 1a ustawy Prawo telekomunikacyjne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, iż zachodzą podstawy do nałożenia kary pomimo zaprzestania naruszania prawa oraz znikomego zakresu i skutków naruszenia.

W oparciu o powyższe wniósł o uchylenie decyzji w całości, ewentualnie na wypadek uznania, że nie zachodzą podstawy do uchylenia ww. decyzji wniósł o zmianę decyzji w całości lub w części dotyczącej wysokości kar pieniężnych poprzez zmniejszenie wysokości nałożonych na odwołującego kar pieniężnych oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód podniósł, że decyzja została wydana z naruszeniem prawa. Według powoda art. 189f §1 pkt 1 k.p.a. przewiduje obowiązek odstąpienia od nałożenia kary w sytuacji, gdy naruszenie prawa ma znikomą wagę i jednocześnie strona zaprzestała naruszania prawa. Powód zaznaczył, że jest jedynie właścicielem niewielkiej kanalizacji teletechnicznej zlokalizowanej na terenie jego biurowca, a kanalizacja jest udostępniona innym przedsiębiorcom, którzy wykorzystują ją do świadczenia usług telekomunikacyjnych wyłącznie dla innych przedsiębiorców będących najemcami lokali w tych budynkach biurowych. Zgodnie z art. 2 pkt 31 pt za publicznie dostępną usługę telekomunikacyjną rozumie się usługę telekomunikacyjną dostępną dla ogółu użytkowników, podczas gdy odwołujący się takich usług nie świadczy. Powód nie oferował ani nie zamierza oferować użytkownikom końcowym – tj. podmiotom korzystającym z publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej lub żądającym świadczenia takiej usługi, dla zaspokojenia własnych potrzeb – publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Ponadto infrastruktura odwołującego usytuowana jest na bardzo niewielkim obszarze położonym w centrum biznesowym niespełna 250-tysięcznego miasta. Zdaniem powoda nie zaistniało również ryzyko, że z powodu dokonanego przez odwołującego naruszenia nie będzie mógł być realizowany w prawidłowy sposób żaden z pozostałych celów ustawy Prawo telekomunikacyjne wymienionych w art. 1 ust. 2 ustawy, celu takiego nie wskazał również organ. Powód podniósł również, że pozwany nie odniósł się do kwestii istnienia lub braku zawinienia po stronie odwołującego, o którym wspominał w piśmie wyjaśniającym z dnia 19 lipca 2018 roku. Powyższe okoliczności oraz uwzględniona przez pozwanego okoliczność łagodząca w postaci tego, że powód ostatecznie przedłożył wymagane dane, wskazują na znikomą wagę dokonanego przez niego naruszenia, co przesądza o obowiązku odstąpienia przez organ od nałożenia kary. Powód wskazał też na fakultatywność nałożenia kary w treści art. 209 ust. 1a pt. W ocenie powoda pozwany uznał, że za nałożeniem kary przemawia zakres naruszenia lecz nie ocenił wagi pozostałych komponentów mających wpływ na ostateczną ocenę.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej, w związku z zawilocią komplikowaniem sprawy.

Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w treści decyzji. Pozwany wskazał, że wbrew twierdzeniom powoda, zarzut naruszenia art. 189f k.p.a. jest błędny i nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 189a§2 pkt 1-2 k.p.a., w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej i odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, w tym zakresie nie stosuje się przepisów działu IVA k.p.a. Takie

odrębne uregulowanie ma miejsce w przypadku art. 209 ust. 1a pt i art. 210 ust. 1 i 2 pt, które to przepisy określają przesłanki wymiaru administracyjnej kary pieniężnej (art. 209 ust. 1a pt a contrario). W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 209 ust. 1a pt pozwany wskazał, że pomimo zaprzestania naruszenia prawa nie można było przyjąć, że waga naruszenia jest znikoma, z uwagi na znaczny czas trwania naruszenia, a skutkiem naruszenia polegającego na nieprzekazywaniu danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, było znaczne utrudnienie Prezesowi UKE typowania obszarów, na których istnieje zapotrzebowanie na udzielenie środków pochodzących z Programu Operacyjnego (...) 2014-2020, co w konsekwencji powodowało, że organ administracji jakim jest Prezes UKE nie mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...). /k. 35./

Zawiadomieniem z dnia 13 lipca 2018 r., (pismo doręczone w dniu 18 lipca 2018 r.), Prezes UKE poinformował powyższego przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata 2015, 2016 oraz 2017. W tymże piśmie, Prezes UKE wezwał Stronę do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie, Prezes UKE poinformował Stronę o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów, w terminie 14 dni od daty otrzymania tego pisma oraz zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. /k.1-3, 5 akt adm./

W piśmie z dnia 19 lipca 2018 r. r., które wpłynęło do UKE w dniu 24 lipca 2018 r., przedsiębiorca przedstawił swoje stanowisko w sprawie, zgodnie z którym niewypełnienie obowiązku udzielenia informacji nie było celowym jego działaniem i wynikało z przekonania, że przedsiębiorca nie jest zobowiązany do przekazywania informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej. Jednocześnie wniósł o odstąpienie od nałożenia kary. Wraz ze stanowiskiem przedsiębiorca przedłożył Rachunek zysków i strat za rok 2017./k. 6-15 akt adm./

Postanowieniem z dnia 6 września 2018 r. Prezes UKE włączył do akt postępowania następujący materiał dowodowy:

- pismo Strony z dnia 19 lipca 2018 r. (data wpływu do UKE Delegatury w G. w dniu 24 lipca 2018 r.), zawierające stanowisko w przedmiotowej sprawie wraz z załącznikami:

- bilansem za rok 2017

- oświadczeniem o nieposiadaniu infrastruktury telekomunikacyjnej i nieświadczeniu usług telekomunikacyjnych z dnia 26 lutego 2018 r.

- oświadczeniem o nieposiadaniu infrastruktury telekomunikacyjnej i nieświadczeniu usług telekomunikacyjnych z dnia 15 marca 2017 r.

- oświadczeniem o nieposiadaniu infrastruktury telekomunikacyjnej i nieświadczeniu usług telekomunikacyjnych z dnia 31 marca 2016 r.

oraz poinformował Stronę, zgodnie z art. 10 § 1 k.p.a., o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w sprawie, a także o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji, co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od daty otrzymania tego pisma.

W zakreślonym terminie Strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia. /k. 17, 19 akt adm./

W dniu 25 września 2018 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydał decyzję, Nr (...) (k. 20-24 akt adm.)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzone w postępowaniu administracyjnym, których prawdziwość, wiarygodność i moc dowodowa nie była kwestionowana przez strony, jak również w ocenie Sądu nie budziła wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, że powód jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE.

Stosownie do art. 209 ust. 1 – ustawy Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2017r., poz. 1907 z późn.zm), kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych, lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe podlega karze pieniężnej. Zgodnie z ust. 1a, kara, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia.

Treść art. 209 ust. 1 Pt dotyczy niewypełniania obowiązku udzielania informacji oraz dostarczania Prezesowi UKE dokumentów przewidzianych ustawą. Przedmiotowy obowiązek został przez ustawodawcę nałożony na podmioty prowadzące działalność w zakresie telekomunikacji. Jednym z nich jest obowiązek sprawozdawczy, określony przepisem art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm) Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą:

- 1) informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu;
- 2) pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Zgodnie natomiast z ust. 2 art. 29 ustawy o wruist, w celu wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1:

1) państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne,

2) podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej,

3) przedsiębiorcy telekomunikacyjni

- przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiającym kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Przenosząc powyższe regulacje prawne na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że powód jako przedsiębiorca telekomunikacyjny wpisany do rejestru prowadzonego przez Prezesa UKE, wbrew przekonaniu powoda – bez względu na zakres jego działalności aktualnej i przyszłej, był zobowiązany do przedłożenia Prezesowi UKE danych o których mowa w powołanym wyżej art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata: 2015, 2016, 2017.

W treści odwołania strona powodowa zarzuciła pozwanemu naruszenie art. 189§1 pkt k.p.a., poprzez jego niezastosowanie. Mając na względzie charakter postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, postępowanie niniejsze tj, z odwołania od decyzji Prezes UKE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontrydiktoryjnego. Z tych względów, podnoszone przez stronę wnoszącą odwołania zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania nie mogą skutkować uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji. Ponadto, niezasadnie podniósł powód, że pozwany w sposób nieprawidłowy ocenił wagę naruszenia. Powód jako podmiot profesjonalny, wpisany do przedmiotowego rejestru, powinien był podjąć odpowiednie kroki w celu zapewnienia prawidłowego i skutecznego wykonania obowiązku przekazania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, czego jednak nie wykonał. Z tego względu przyjęć należało, iż wbrew przekonaniu powoda, wskazywana przez niego okoliczność w piśmie z dnia 19 lipca 2018 roku, w postaci błędnego przekonania, że strona nie jest zobowiązana do przekazywania informacji o posiadanej infrastrukturze, nie zwalnia powoda z odpowiedzialności za przedmiotowe naruszenia, nie umniejsza wagi naruszenia, ani też nie stanowi okoliczności łagodzącej. W świetle powyższego, niewątpliwie powód zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję przepisu art. 209 ust. 1 pt, albowiem nie przekazał danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. Zasadnie również pozwany w treści, decyzji wskazał na treść powołanego wyżej art. 209 ust. 1a pt, zgodnie z którym za dopuszczalnością nałożenia kary przemawiają czas trwania, zakres naruszenia i skutki prawne. W niniejszym postępowaniu bezsporna była okoliczność, że powód dopełnił obowiązku za lata 2015-2017 po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, tj. dopiero w lipcu 2018 roku, zatem okres naruszenia był znaczny. W sposób prawidłowy pozwany ocenił również, zakres naruszenia przedmiotowego obowiązku informacyjnego jak i możliwe jego skutki, dokonując tej oceny przez pryzmat celu ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Wskazać tu należy, że przekazywanie Prezesowi UKE danych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wriust ma zapewnić stworzenie warunków rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym poprzez likwidację barier, poprawę dostępu do gruntów, budynków w procesie inwestycyjnym, poprawę dostępu do gruntów, budynków i ich części na potrzeby inwestycji telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie istniejącej infrastruktury, w tym należącej do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, przyczyniając się w konsekwencji do wspierania równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych i zapewnienia użytkownikom końcowym świadczenia usług najwyższej jakości. Niedopełnienie przez powoda przedmiotowego obowiązku przez wskazany okres utrudniło zatem pozwanemu realizację powyższych obowiązków, jak również mogło prowadzić do zaburzenia w zakresie tworzenia przez Prezesa UKE warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym usług telekomunikacyjnych. Zaznaczyć tu należy, że dla celów prawidłowego przeprowadzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej Prezes UKE udostępnił i administruje systemem (...), którego funkcjonalności mają za zadanie usprawnić proces przesyłania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wriust, w tym ograniczyć możliwość występowania błędów lub ich ilość w raportach składanych przez podmioty do tego zobowiązane, czyli nie wyłączając powoda. W przekonaniu Sądu, w konsekwencji, każdy przypadek przekazania nieprawdziwych lub niepełnych danych o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wriust, czyli w tym przypadek powoda, wpływa negatywnie na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali kraju. Powyższa okoliczność, w konsekwencji, świadczy również o braku możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w treści art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a., gdyż zgodnie z treścią powyższego przepisu, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Z uwagi na wskazaną wyżej wagę naruszenia, tj. wyższą niż znikoma, brak było możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Sąd

podzielił również pogląd pozwanego, co do braku możliwości zastosowania art. 189§1 pkt 2 k.p.a., z uwagi na powołaną treść art. 189a§2 pkt 1-2 k.p.a., tj. w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej i odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, w tym zakresie nie stosuje się przepisów działu IVA k.p.a. Zasadnie też zauważył pozwany, że takie odrębne uregulowanie ma miejsce w przypadku art. 209 ust. 1a pt i art. 210 ust. 1 i 2 pt,

W myśl art. 210 ust. 2 Pt wysokość kary pieniężnej nakładanej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego uzależniona została także od jego możliwości finansowych. Powód przedłożył dane dotyczące wielkości przychodu w 2017 roku, niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary. Prezes UKE w świetle przedłożonych przez powoda dokumentów określił jako podstawę wymiaru kary pieniężnej wysokość przychodów powoda w 2017 roku na kwotę (...) zł. Zgodnie z treścią art. 210 ust. 1 pt maksymalna wysokość kary stanowiła kwotę (...)zł, co stanowi 3% podstawy wymiaru kary. Z tego względu, nałożona na powoda kara w wysokości po 1000,00 zł jest adekwatna do zakresu poszczególnych naruszeń. W sposób prawidłowy pozwany uwzględnił również okoliczności łagodzące mające wpływ na wysokość wskazanej kary, albowiem strona ostatecznie dopełniła przedmiotowego obowiązku, jak również pozwany uwzględnił okoliczność łagodzącą, że strona powodowa nie była dotychczas karana przez Prezesa UKE. Zważywszy na zaistniałe okoliczności, pozwany postąpił tak, jak przewiduje ustawodawca.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie, celem kary pieniężnej uregulowanej w art. 209 ust. 1 p.t. jest zapewnienie zgodności działalności przedsiębiorstw telekomunikacyjnych z celami prawa telekomunikacyjnego, do których należą (m.in.): wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych, rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, zapewnienie ładu w gospodarce numeracją, częstotliwościami oraz zasobami orbitalnymi, zapewnienie użytkownikom maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, ceny i jakości usług telekomunikacyjnych, zapewnienie neutralności technologicznej, zapewnienie użytkownikom końcowym będącym osobami niepełnosprawnymi dostępu do usług telekomunikacyjnych równoważnego poziomu dostępu, z jakiego korzystają inni użytkownicy końcowi. Jest to odpowiedzialność zobiektywizowana, niezależna od winy przedsiębiorcy, elementy takie jak: zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe, mają znaczenie jedynie w zakresie określenia wysokości kary pieniężnej. Wskazać należy również, że kara pieniężna nie ogranicza się jedynie do represji za naruszenie przepisów prawa telekomunikacyjnego, ale ma na celu również zmotywowanie przedsiębiorców do respektowania nakazów lub zakazów wynikających z tej ustawy, przy czym jej wymiar musi być odczuwalny dla przedsiębiorcy. Z tego powodu w każdej sprawie należy ustalić, w jakiej wysokości kara pieniężna będzie spełniać postawione przed nią cele.” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI ACa 336/16, Lex Nr 2390610).

W świetle powyższego Sąd miał również na uwadze okoliczność, że dopełnienie przedmiotowego obowiązku informacyjnego przez powoda i innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych ma bezpośredni wpływ na prawidłowość wykonywania obowiązków przez Prezesa UKE. Z tego względu istotne jest aby informacje i dokumenty objęte ustawowym obowiązkiem ich złożenia były dostarczane w sposób kompletny i terminowy. Z tych wszystkich względów, w przekonaniu Sądu, kary w wysokości nałożonej decyzją z dnia 25 września 2018 roku są relatywnie niskie, z uwzględnieniem okoliczności, że powód nie był wcześniej karany, ale też adekwatne do zakresu naruszeń, oraz będą na tyle odczuwalne dla powoda, aby spełniły swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Reasumując powyższe rozważania, zdaniem Sądu Okręgowego, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Mając to na względzie, na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwany nie wykazał zasadności przyznania wynagrodzenia w wysokości wyższej niż stawka minimalna.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska